

paa at skaffe Enighed om denne Sag. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds afviste jo endog alle Forsøg paa og Opfordringer til at prøve paa, om man kunde komme til Enighed. At man ikke vil gøre denne Prøve, er saa meget mærkeligere, som den højtærede Minister udtrykkelig sagde, at en Grundlovsændring er nødvendig. Den højtærede Minister indrømmede udtrykkelig, at en Grundlovsændring er nødvendig — naturligtvis, naar man ikke vil gaa til 137 Valgkreds. Men alligevel vil den højtærede Minister ikke gøre nogen Prøve, thi, siger han, Tiden dertil er dog ej kommen, da der ej er Enighed om Retningen. Men hvor kan den højtærede Minister vide, om der ikke er Enighed om Retningen, eller om der ikke vil kunne skaffes Enighed til Bejse om den. Hvornaar skal Grundlovsændringen komme, naar man skal vente til, at der, før et Forslag er forelagt, har manifesteret sig Enighed om Retningen? Enighed om den Slags Sager kan dog virkelig kun opnaas ved Meningsudveksling og Forhandling. Men for at Meningsudveksling og Forhandling skal kunne begynde, maa der være et Forslag, som Forhandlingerne kunne dreje sig om. Vi kunne dog vel ikke vente, at Enigheden skal komme ganske af sig selv, balende ned oven fra. Ja, den kunde maaske komme ned fra Landstinget, det er jo den Vej, de Ting komme, som vi her nede skulle vedtage. Men dertil udkræves ogsaa, at der begyndes med et Forslag om en Grundlovsændring. Den højtærede Minister er slet ikke berettiget til at udtale, at man ikke vil kunne naa til Enighed, at der ikke er Enighed om Retningen. Det vilde den højtærede Minister først være berettiget til at udtale, naar han havde forelagt et Forslag, og det saa havde vist sig, at der ikke om dette Forslag, enten som det blev forelagt eller med Ændringer, kunde samles Enighed f. Eks. her i Tinget. Jeg kan ikke se, hvorfor den højtærede Minister ikke vil fremkomme med et saadant Forslag. Det vilde jo kun tage meget kort Tid at komme til Klarhed over, om der ikke alligevel om et saadant Forslag kunde opnaas Enighed her i Tinget. Det vilde dernæst meget hurtigt vise sig, om der ikke kunde opnaas Tilslutning til et saadant Forslag ogsaa fra det andet høje Ting. Hvis det saa viste sig — det vilde kunne ske i Løbet af meget kort Tid —, at man ikke kunde komme til Enighed derom, ja, saa mener jeg, at Tiden var inde for den højtærede Minister til at sige: Nu maa vi lade Spørgsmaalet om en Grundlovsændring hvile. Vi kunne ikke komme frem ad den Vej, og vi maa da se at komme frem ad en anden Vej. — Jeg bliver her

gjort opmærksom paa, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds i Maret 1887 har stemt for det Forslag, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds havde stillet. Ja, jeg har ikke Lejlighed til selv at se efter, hvorledes Forslaget er affattet, men jeg skal referere, at det var ved den Afstemning, der findes i Rigsdagstidenden for 29de Marts 1887, Sp. 3563 — nej, om Forlæbelse, Afstemningen findes Sp. 3566. Der blev Ændringsforslag Nr. 5 vedtaget med 61 St. imod 14, og blandt dem, der stemte Ja, findes Navnet paa det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds. Men nu lader det jo til, at det ikke duer mere; det ærede Medlem melder sig nu fra og vil ikke være med til at bringe den Sag videre. — Den højtærede Minister udtalte i Lørdags, at han fandt, at det var letfindigt at forsøge en Grundlovsændring. Det forekommer mig, at man meget snarere kunde vende det om og sige, at det er letfindigt at lade være at forsøge en Grundlovsændring. Det forekommer mig nemlig, at naar Grundloven har en bestemt For- skrift, hvad jo den ærede Minister ogsaa indrømmer, at den har, saa er det meget farligt, ja man kan godt sige letfindigt at ville lade haant om denne Forskrift, at ville søge at tvinge et Forslag igennem, som er i Strid med denne Forskrift. Jeg mener, at det er altid farligt at gaa uden for Grundloven, baade fordi det vækker Befolkningens Mætsbevidsthed, og fordi det er noget, der meget let opfordrer til Gentagelse, og særlig mener jeg, at det er meget farligt at gaa uden for Grundloven, naar vi have gennemgaaet en saadan Periode som den, vi have oplevet i de sidste 9 Aar. Naar vi i den Tid have oplevet, at der det ene Aar efter det andet udstedtes provisoriske Finanslove, brugtes Penge, som ikke vare bevilgede af Rigsdagen, og naar det fra alle Sider har været anerkendt, at vi i alt Fald vare uden for Grundlovens Forudsætninger, saa forekommer det mig at være meget farligt, at man nu igen vil gaa uden for Grundloven. Her gaar man endog stik imod Grundloven. Man gaar ikke blot uden for dens Forudsætninger, men man gaar direkte imod dens klare, udtrykkelige og ubortfortolkelige Udtryk. Man skulde dog synes, at vi efter en saadan Periode som den, vi have gennemgaaet, kunde trænge til at komme lidt til Ro her i Landet. Det var jo ogsaa det, som foranledigede, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds søgte saa ivrigt at bringe Forliget i Stand, en Bestræbelse, som jeg i og for sig var fuldkommen enig med ham om, hvormod jeg ikke paa langt